

Αὐτὴ ἡ καμπήσια μου ζωὴ,
καὶ στὴν δικιά σου ἀκόμα ἀγκάλη,
στενοχωρεῖ σὰν φυλακὴ
καρδιά ποῦ εἶνε βουνὸ μεγάλη.

Πάγω λοιπὸν ἀγωνιστής.
Πρὸς ποῦ; Δὲν ξέρω. Ἴσως ἐξίσου
νὰ μὲ τραβᾷ λάμψη κορφῆς
ἢ καὶ φρικτὸ μυστήριο ἀβύσσου.

Καὶ σὰν γυρίσω μὲ λαμπρὲς
δάφνες στὸ ἀγέρωχο κεφάλι,
μὲ τὶ πρωτάκουστες ὀρμὲς
δικιά μου θὰ σὲ κάνω πάλι!

Κι' ἂν πέσω, ἐσύ, τὸ θυληκό,
ἀφοῦ στὰ δάκρυα μὲ λούσεις,
μὴ θὲ νὰ νοιώσεις δυσταγμὸ
σὲ νόμο ξένου νὰ ὑπακούσεις ;

Δὲν σοῦ τὸ λέγω σὲ πομπή.
Κι' ἐγὼ θαρρεῖς πῶς θὰ πεθάνω ;
ποῦ δὲν λιγόνομαι στιγμὴ
γιατὶ πεθαίνοντας σὲ χάνω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

Κ. Δ.

Σ Κ Λ Α Β Α

Βουβό, σιγὸ, μονότονο ψιχάλισμα
τὸ πένθος στάζει μὲς στὸ δρόμο·
θαμπὰ φωτᾷει χλωμὸν ἀπόγιομα
ποῦ στὴν ψυχὴ κινᾷει τὸν τρόμο.

Στὸ παραθύρι ἀπ' τ' ἀρχοντόσπητο
ἡ ὥραία κυρά, μ' ὄψη κρυμμένη
μὲς στῆς μελαγχολίας τὰ σύννεφα,
κυττάει σὰν κάποιον νὰ προσμένει

Στὰ μάτια ἡ θλίψη καθρεφτίζεται
 κ' οἱ στοχασμοὶ τῆς, νεκρὰ φύλλα
 τοῦ χυνοπώρου πνοὴ τᾶδραξε
 σπέρουν στὴν ὄψη ἀνατριχίλα

Μαραγγιασμένοι ἀνθοὶ τὰ νῆατα τῆς.
 Σκλάβα, ποιὸς ξέρει, κάποιον δρόκου
 τῆ λευτεριά, τοὺς πόθους, τὰ ὄνειρα
 νοσταλγικά ζητάει τοῦ κάκου

Θ Λ Ι Ψ Η

ΑΝΤ. ΜΑΝΟΥΣΟΥ

Ἄπάνω ἀπὸ τὸν τάφο τῶν ὀνείρων
 μυρολογαί ἡ ψυχὴ
 τὰ δάκρυα ἀπ' τὰ θλιμένα τῆς ματόκλαδα
 σταλάζουνε βροχή.

Μονή, πανέριμη, δλάρφανη
 —Φτωχὴ καρδιά—
 Προβαίνει ἀργὰ ἀπ' τὴ δύση μ' ἀγωνία,
 Βουβὴ ἢ βραδυά.—

Στὸ νεκρὸ ἀγέρα ἀχνὰ σβύνουνε
 καπνὸς οἱ στεναγμοὶ
 καὶ σὰν κοράκια πετοῦν πλῆθος γύρω
 μαῦροι οἱ καῦμοί.

ΒΟΛΟΣ

ΤΑΚΗΣ ΣΑΡΑΚΙΝΟΣ